

Τι σημαίνει «το θέλημα του Θεού το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο»;

/ [Πεμπτούσία](#)

Τι σημαίνει «το θέλημα του Θεού το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο»;

(Αββάς Δωρόθεος)

Έτσι λοιπόν να είμαστε και εμείς καταρτισμένοι σε κάθε αγαθό έργο, κάνοντας κάθε είδους προετοιμασία για την εφαρμογή του θελήματος του Θεού με επίγνωση, όπως είναι θέλημα του Θεού και όπως αρέσει σ' Αυτόν. Τι σημαίνει όμως αυτό που λέει ο Απόστολος: «Το θέλημα του Θεού το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο»; (Ρωμ. 12, 2)[**1**].

wood textured backgrounds in a room interior on the forest backgrounds

Όλα όσα γίνονται ή τα παραχωρεί ο Θεός ή έτσι ευδοκεί[**2**] όπως λέει ο Προφήτης: «Εγώ είμαι ο Κύριος που ανατέλλω το φως και δημιουργώ το σκοτάδι» (Ησ. 45, 7).

Και πάλι: «Δεν υπάρχει καμιά κακία σε μια πόλη που να μην την επέτρεψε ο Κύριος» (Αμώς 3, 6). Κακία ονομάζει καθετί που κάνει κακό, όπως τα θλιβερά που μας συμβαίνουν σαν παιδαγωγία για την κακία μας. Τέτοια είναι: η πείνα, η επιδημία, η ανομβρία, οι αρρώστιες, οι πόλεμοι. Αυτά δεν γίνονται με την ευδοκία του Θεού, αλλά γιατί έτσι επιτρέπει, παραχωρώντας να μας βρουν αυτά για το συμφέρον της ψυχής μας. Αυτά λοιπόν, δεν είναι θέλημα του Θεού να τα επιθυμούμε κι εμείς, ούτε να τα υποβοηθούμε. Να, τι εννοώ. Είναι θέλημα Θεού, όπως είπαμε, «κατά παραχώρηση» να καταστραφεί μια πόλη. Δεν θέλει όμως, επειδή είναι θέλημά Του να καταστραφεί, να βάλουμε εμείς φωτιά και να την κάψουμε ή να πάρουμε αξίνες και να την καταστρέψουμε. Κατά τον ίδιο τρόπο επιτρέπει ο Θεός, να θλιβεί κάποιος ή να αρρωστήσει. Δεν θέλει όμως, επειδή είναι θέλημά Του να θλιβεί, να τον θλίβουμε εμείς ή να πούμε ότι, επειδή ήταν θέλημα Θεού ν' αρρωστήσει, δεν θα τον ελεήσουμε. Αυτό δεν το θέλει ο Θεός, δεν θέλει να υπηρετήσουμε εμείς τέτοιου είδους θέλημα. Τόσο αγαθούς μας θέλει ο Θεός, ώστε ακόμα και σ' αυτές τις συμφορές που Εκείνος επιτρέπει δεν θέλει να συγκατατεθούμε με το θέλημά μας. Αλλά τι επιθυμεί να θέλουμε; Το θέλημά Του το αγαθό, αυτό που γίνεται, όπως είπαμε, «κατ' ευδοκίαν». Το αγαθό δε θέλημα είναι καθετί που γίνεται σύμφωνα με την εντολή που μας έδωσε, όπως το να αγαπάει ο ένας τον άλλο, να συμπάσχει, να ελεεί, και τα παρόμοια. Να, αυτό είναι το θέλημα του Θεού το αγαθό.

Ποιο είναι όμως και το ευάρεστο; Γιατί, βέβαια, δεν σημαίνει ότι κάνοντας κανείς το αγαθό, οπωσδήποτε είναι και ευάρεστο στο Θεό. Και σας λέω ένα παράδειγμα. Τυχαίνει να βρει κάποιος μια ορφανή, πτωχή και όμορφη κοπέλα που του αρέσει, επειδή είναι όμορφη και την παίρνει και την ανατρέφει με το πρόσχημα ότι ανατρέφει μια ορφανή. Δέστε, και θέλημα Θεού είναι αυτό και αγαθό, δεν είναι όμως και ευάρεστο. Ευάρεστο είναι όταν κάνει κανείς λ.χ. ελεημοσύνη, να μην την κάνει από κάποιο ανθρώπινο λογισμό, αλλά για το ίδιο το καλό, για την ίδια τη συμπάθεια. Αυτό είναι το ευάρεστο στο Θεό.

Το τέλειο επίσης είναι όταν κάνει κανείς ελεημοσύνη να μην την κάνει στενόκαρδα, ούτε με απροθυμία και καταφρόνηση, αλλά με όλη του τη δύναμη με όλη του την προαίρεση, δίνοντας με τέτοιο τρόπο σαν να παίρνει ο ίδιος, ευεργετώντας έτσι, σαν να δεχόταν ο ίδιος την ευεργεσία. Τότε το θέλημα του Θεού γίνεται τέλειο. Και έτσι φτάνει να κάνει κανείς το θέλημα του Θεού, όπως λέει και ο Απόστολος, «το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο». Να, αυτό ακριβώς είναι εκείνο που γίνεται με επίγνωση.

[Συνεχίζεται]

1. Μ. Βασ. Ρ.Γ. 31, 1273-1276.

2. Ό,τι γίνεται, ό,τι έχει γίνει και ό,τι θα γίνει μέσα στην Ιστορία του

σύμπαντος, όλα —σύμφωνα με τη δογματική διδασκαλία της Ορθόδοξης θεολογίας— έχουν λάβει χώρα, λαμβάνουν ή θα λάβουν, είτε «κατά την ευδοκίαν» του Θεού είτε «κατά την παραχώρησίν» Του. Η ευδοκία αντιστοιχεί προς το «Προηγούμενο θέλημα του Θεού» και η παραχώρηση αντιστοιχεί προς το «Επό-μενο θέλημα του Θεού» κατά την παλαιότερα θεολογική ορολογία. Στην «ευδο-κία» έχουμε το θέλημα του Θεού σαν απόλυτο προσδιοριστικό παράγοντα, ενώ στην «παραχώρηση» το θέλημα του Θεού υποχωρεί προ του θελήματος του ανθρώπου. Ό,τι κάνει ο άνθρωπος «κατ' ευδοκίαν του Θεού» τον αγιάζει και τον οδηγεί στη σωτηρία του. Ό,τι κάνει «κατά παραχώρηση του Θεού» τον οδηγεί ή στη δοκιμασία ή στην απώλεια της σωτηρίας του. Η θέση αυτή είναι πολύ σημαντική για τον προσδιορισμό των πράξεων μας. Πρέπει να ξέρουμε ότι όταν ο Θεός παραχωρεί —επιτρέπει— να πάρουμε εμείς το δικό μας δρόμο, αυτό σημαίνει ότι υποχωρεί μπροστά στην ασέβειά μας, αλλά δεν μας καταστρέφει, γιατί από την αγάπη Του για μας προσπαθεί να μας σώσει και μέσα στην εφαρμογή των σχεδίων μας. «Ου θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού ως το επιστρέψαι και ζην αυτόν». Έξοδ. 33,11. Ο άγιος άνθρωπος έχει βγει από το κύκλωμα της «κατά παραχώρηση» ζει μέσα στην Ευδοκία του Θεού, ζει «εν Χριστώ». Ο Ιησούς ενσαρκώνει κάθε είδος ευδοκίας του Θεού-Πατέρα για τον άνθρωπο.